

All the people in my city – Tanker til samarbejdet, resultatet og præsentationen

UTOPIEN eller DET UMULIGE

5 internationale scenekunstnere -4 ikke aarhusianerne- mødes til at finde på en scenekunstdé der skal appellere til og involvere ALLE aarhusianerne. Derfor blev vores første opgave at afkode danskhed.

Valget af "The artistic board" for at finde på idéen

Valget at brug 4 ikke aarhusianerne til "The Artistic board" var bevidst – deres friske og nye blik på vores by vil afsløre et for os ukendt eller glemt syn på Aarhus og dets borgere og vil være hjælpefuld, sågar nødvendig til at kunne besvare spørgsmål som:

Hvad adskiller aarhusianerne fra borgere fra andre byer?

Hvad inviterer byens rum og dens bygninger til? (se besvarelse dokumentet "1. MEETING AARHUS").

Refleksioner over samarbejdet i "The Artistic Board"

Medlemmerne i "The Artistic Board" kom fra vidt forskellige fagområder inden for scenekunst, og bestod af forskellige køn, aldre, kulturer og havde forskellige sprogkompetencer. Samarbejdet var præget af respekt og åbenhed, udover det havde vi det sjovt sammen og det er meget fordrende for enhver proces. Den enkeltes idé blev doneret til kollektivet. Alligevel spillede ejerskabsfølelse over for nogle af ideerne en rolle, hvilket dog ikke forstyrrede samarbejdet. Der blev afholdt to møder et i Aarhus og et i Berlin før selve eksperimentet.

Fransk blev valgt som fællessprog, men da alle ikke kunne sproget lige godt, skabte det nogle gange sproglige frustrationer. Til gengæld var de sproglige forenklinger (som samtidig var nødvendige) med til at afgrænse en enkelt ide indholdsmæssigt og derved gøre den lettere forståelig.

Alle ønskede et tredje møde før 'countdown' for at komme endnu mere i dybden; det var desværre af økonomiske grunde ikke muligt.

Men det var en god ide at holde det andet møde i Berlin og ikke i Århus. For det første gav det mulighed for at koncentrere sig fuldstændigt om selve arbejdet uden at tage stilling til Aarhus. For det andet er ALT meget billigere i Berlin, hvilket betød flere penge til udførelsen af selve eksperimentet.

Hele tidsplanen var stram, så det handlede om at være så effektive som muligt og ikke spille tid på unødvendige diskussioner eller konfrontationer. Derfor var det en del af 'dealen' at indføre regler og metoder for samarbejde inspireret af det tyske "instruktørkollektiv" Rimini Protokoll og det engelsk/tyske performancekollektiv Gob Squads arbejdsmetoder. Man måtte ikke kritisere eller afvise andres ideer. Derimod måtte man komme med nye og bedre ideer eller forbedringer af de foreliggende forslag. Dette åbnede for nye muligheder og gjorde processen mere effektiv. Det, at The Artistic Board boede sammen gjorde, at man ikke kunne "løbe væk" og blive ved med at fortsætte. Vi var "udsat" for hinandens engagerede idefyrværkeri og højlydte frustrationer, derved opstod en intimitet, der fik kreativiteten til at blive mere personlig og gik et lag dybere.

"AarhusAnsigtet" udvikles og vælges ud

Vi vil vi bede så mange aarhusianerne som muligt om at donere deres portrætfotografi. Disse portrætter blev så morphet – sammensmeltet digitalt- til et ansigt. Oprindeligt havde vi ikke tænkt os "at bede" aarhusianerne om at gøre noget aktivt. Vi ville forstyrre iscenesættelsen Aarhus, det vil sige livet som det udspiller sig for aarhusianerne, uden at kræve deres medarbejde. De skulle blive udsat for "noget sanseligt" de ikke kunne lad være med at være en del af. For eksempel kunne Aarhus blive indhyllet i en anden duft, der undslippes af oliefabrikken, som ligger ved Aarhus Havn. Denne duft skulle så være del af en aktion som for eksempel 500 grise, der går igennem byen. Den enkelte borger vil per automatik være del af ny-iscenesættelsen Aarhus, lige som ved et reelt strømsvigt i Aarhus. Dette moment vil blive til en fælles erindring, en fælles referenceramme.

I AarhusAnsigtet ligger iscenesættelsen i selve indsamlingen

Indsamlingen af portrætterne blev derfor den afgørende fase.

Hvordan iscenesætter vi indsamlingen af portrætterne?

Udover det personlige møde vil vi også gerne have skabt et rum i det offentlige rum, som man træder ind i, afleverer sit billede og træder ud – præget af at man har doneret et stykke af sig selv. Vi vil også fordele gennemsigtige beholdere rundt i byen hvor man kunne have doneret sit pasfoto – lige som man donerer penge til Afrika – som et synligt billede for projektet og de enkelte donationer. Det ville have gjort iscenesættelsen mere helstøbt og have pointeret projektets magi. Det gør vi næste gang!

Vi kom ud som gadefotografer:

Der var overvejende og overvældende positive reaktioner på gaden, når vi som fotografer mødte aarhusianerne. Det var her den primære intervention foregik, idet de fotograferede fik oplevelsen af at være inkluderet i fællesskabet Aarhus. De deltagende borgere bidrog med eget portræt og gav derved deres 'dna' som en del af det fælles portræt, AarhusAnsigtet. Og ja den største værdi - indtil nu – har været selve processen med at indsamle portrætterne. Det var både sjovt, livsbekræftende men også grænseoverskridende at tiltale borgerne og bede dem donere deres ansigter. I mødet med de potentielle donorer opstået en ny sanselig historie – en lille personlig fortælling. Aarhusianerne donerer ikke kun deres ansigt men også deres tanker til projektet - fra uindskrænket begejstring til forbeholdsløs nægtelse. Ideen til skabe et produkt sammen – danne et helt nyt ansigt – der symboliserer sammenhørighed var hovedmotivet- for de fleste- til at sige ja til at blive fotograferet. Mange var glædeligt overrasket at sådan en enkelt idé kun være med at samle en by. Fordi vi havde morphet medarbejderne fra Entré Scenens Ansigt som eksempel, fik de et konkret billede på hvad de var med til. Det måske lidt fremmedgørende ord "morphing" fik et visuelt udtryk der gjorde dem tryk – de vidste hvad de gik ind til og synes at det var morsomt at "gennemsnitliggøre" en helt by og få svar på hvordan resultatet ville blive?

Spørgsmålene som; Vil det være et ungt ansigt, vil det være en pige eller en mand, vil det være smukt eller grimt? dukkede op og blev livligt diskuteret.

Vil det repræsentere de indre værdier af Aarhus? (Borgmesteren Nicolaj Wammen sagde: Det er et portræt af en ung, smilende og nysgerrig pige lige som Aarhusianerne)

Hvilke af Aarhus indre værdier vil skinne igennem?

Vil man kunne se mine træk på det endelige portræt?

Vil jeg genkende min nabo i AarhusAnsigtet?

Alle disse spørgsmål var en fryd for vores ører fordi de viste at vi gik med store skridt hen til vores mål nemlig samle en helt by gennem refleksion, sammenligning og et konkret fælles produkt.

Når vi mødte disse borgere var vi også fuldstændig "oppe at køre". Lige som når man i fællesskab kreerer en kunstværk var vi beruset af vores fælles kreativitet. Til gengæld reagerede vi også meget stærkt på afvisning, det var ikke kun en adspurgt person der sagde nej tak, nej vi tog det meget personlig at de nægtede at træde ind i det tilbudte fællesskab og følte det som en personlig afvisning af os men også på vegne af hele Aarhus.

Selve Portrættet

Vi var selvfølgelig meget spændte på at se det færdige resultat, selve "Aarhusansigtet" og vi blev overraskede både fordi vi synes det var et smukt menneske på billedet og en lille smule "spooky". Vi blev enige at det var spooky fordi det var så gennemsnitligt og kønsløst eller rettere sagt såvel mandligt som feminint - lige som man med lidt god vilje vil kunne genkende hver enkelt europæer i aarhusansigtet. Men vi var også enige om at der lå en kæmpe skat i samlingen af de enkelte portrætter – der var tydelig knyttet et liv, en fortælling, en psyke til hvert enkeltportræt. Tanken om at vi havde en samling af 2400 enkeltportrætter fra Aarhus anno 2011 var både poetisk smukt og interessant i et historisk perspektiv. Så som David Fischer sagde var han "a little bit sad" at vi ikke kunne se det enkelte portræt i det morfede aarhusansigtet eller vise de enkelte portrætter i en særskilt udstilling (vi havde kun fået tilladelse af et par hundrede til at vise deres enkeltportræt.) Vi føler at vi sidder på en anden skat vi også gerne vil dele med aarhusianerne.

Afsløringen af AarhusAnsigtet

Selve afsløringen af portrættet på storskærm i fanzonen for U21 EM forgik på Bispetorvet i Aarhus. Beslutningen om at afsløre ansigtet som en del af en folkelig-fodboldfest blev diskuteret gentagne gange. Nogle var bekymret for, at der ville gå for meget øl i det og "det magiske" ved at se resultatet af et fælles DNA ville gå fløjten. Det er alt for banalt og mikse fodbold med en afsløring af en fælles identitet. Det er to diametrale forskellige kulturer der clasher mod hinanden – på det ene side et fællesskab mod en fælles fjende (modstanderen) og på den anden side et kunstværk, et kollektivt portrætfotografi, skabt i fællesskab, der forener aarhusianerne uden at skulle afgrænse og hæve sig over andre. Men argumentet for at afsløre AarhusAnsigtet på en storskærm på den største plads i Aarhus og dermed få mulighed for at nå ud til flere mennesker, blev højest prioriteret. I sidste ende tror jeg at overraskelsen der lå i at man fik noget aldeles uventet samt fornemmelsen at man gik efter det samme mål nemlig at give en følelse af sammenhørighed - appellerede til alle tilskuerne og de fulgte med interesse og opmærksomhed afsløringen af AarhusAnsigtet.

Vi er kommet ud til rigtig mange Aarhusianerne – måske ikke til alle – det ville jo hav været en utopi- men LABORATORIET har opnået den bredeste synlighed til dato. Måske ikke i første omgang ved afsløringen men gennem vores opsøgende fotografer, mediernes dækning af historien og de sociale medier og AarhusAnsigtet bliver ved at leve gennem vores samarbejde med Aarhus Kandidat for Kulturbym 2017 og det giver plads til forbedringer og at kunne afprøve helt nye "forbudte" eller "utænkte" veje.

Isabelle Reynaud – efterår 2011